

De dokter lachte even en haalde de schouders op.

„Ik heb 't te druk om aan mijn omgeving te denken. Ze is net en dat is mij voldoende.”

„Net, net! Net is het ongeluk van de Hollanders.”

„Nu, probeer ze op te leiden tot een volk van smeerpoezen, als je dat artistieker of stijlvoller vindt.”

„Zoolang Holland zijn netheidsmanie niet van zich kan afschudden, komt er van zijn kunst niets terecht. De Hollander is er nog te veel van overtuigd dat zijn schoon het net-schoone is, vandaar onze sympathie voor schoonmaaksters; dat is onze artistieke zin die zich ook uitspreekt in onzen smaak voor schilderijen. Wat niet netjes afgewerkt, keurig vernist, regelmatig opgezet is, deugt niet. Het volle, rijke leven der menschen en dingen willen ze niet zien dan door een paar helder gewasschen ruiten.”

„Och ja, van vegen en kladden en doffe ramen moeten wij 't niet hebben. Kom binnen! en redeneer niet op straat!”

Alles zag er binnen uit in overeenstemming met buiten; een heldere met looper belegden gang, glimmende deuren en muren. Links het spreekkamertje van den dokter, tevens apotheek, rechts de huis-, studeer-, ontvangst- en eetkamer; alles even regelmatig en stijf gemeubeld, helder en glimmend.

„Hoor eens jongen!” zeide de dokter gul, „als je een atelier noodig mocht hebben, spreek er dan met de juffrouw over. Ze heeft zeker wel een kamertje op zolder, waar jij je kunt opschieten.”

„Dank u wel, oom! Een atelier heb ik niet noodig; de open lucht is het beste, het eenige atelier.”

„Ook al goed! Die vind je hier naar hartelust. Kijk eens aan! Dat is nu mijn kijkje in de wereld der poëzie!”

Hij wierp het raam tegenover die, welke op de straat uitkwamen wijd open en Frank staarde over een aardappelveld en een breed stuk strand, op de thans in vollen zonneglans tintelende zee.

„Dat is mijn poëzie, mijn kunst, mijn comédie, mijn concert, mijn schilderijtentoonstelling, alles wat je verlangt!”

„Ik maak u mijn compliment, oom Théo! U heeft een goede keuze, de loge laat wat te wenschen over, maar het stuk en zijn mise en scène vind ik subliem.”

Het was inderdaad een prachtig zeestuk, de thans zoo kalme, licht kabbelende, in duizendvoudigen weerglans vonkelende, zacht deinende golven, waarover de lichten als kleine sterren huppelden en trilden, nu eens in de diepte verdwijnend, dan even tippend boven op de punt der witte, vlokkige kammen, schalks stoeiend met kleuren en schaduwen; in de verte een witte pluim, aan een stoomboot ontsnapt, en twee, drie zeilen van visscherspinken, zich loom wiegelend onder de zachte liefkoozingen van het briesje.

De lijst om het stuk vormde het raam, dat geheel met wilden wijnrank was omslingerd.

„Zie van hieruit, dan stoort de voorgrond niet; 't is de zee en niets meer